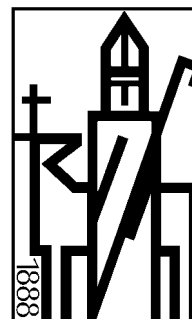

DEN NORSKE VETERINÆRFORENING

The Norwegian Veterinary Association

Adressater i henhold til liste

350/09/0.100/HPB/-
Oslo 28. april 2009

VETERINÆRENES HJELPEPLIKT OG STATENS BETALINGSPLIKT VED BEHANDLING AV SYKE, SKADDE ELLER HJELPELØSE DYR

Plikten til å hjelpe syke, skadde eller hjelpeløse dyr er allmenn og fastsatt i dyrevernløvens § 6. Denne generelle plikten vil bli videreført i den nye dyrevelferdslovens § 4. I de samme paragrafer slås det også klart fast at staten har plikt til å betale for nødvendige tiltak i denne sammenheng, selv om staten i etterhånd kan kreve dette tilbake fra dyreeier eller -holder.

For dyrehelsepersonell går hjelpeplikten lenger og er fastsatt i dyrehelsepersonellovens § 14. Denne paragrafen fastslår igjen statens plikt til å godtgjøre dyrehelsepersonellet for den nødvendige hjelpen som blir ytt når rekvirent eller eier ikke kan eller vil betale. Når den nye dyrevelferdsloven trer i kraft blir samtidig § 14 i dyrehelsepersonelloven utvidet og ovennevnte forhold utdypet nærmere ved at det fastslås at staten har betalingsplikt uavhengig av om dyret er brakt til veterinær av tredje person eller om veterinæren selv har kommet over dyret.

Det er Mattilsynet som på vegne av staten forvalter dyrevernløven / dyrevelferdsloven og dyrehelsepersonelloven og det er Mattilsynet som er rett fakturamottaker for krav om godtgjøring etter ovennevnte paragrafer. Det er imidlertid svært varierende praksis ved Mattilsynets distriktskontorer når det gjelder forvaltning av statens plikter i denne sammenheng. Noen kontorer dekker kun kostnader forbundet med avliving, mens andre kontorer også dekker kostnader forbundet med livreddende behandling. Det praktiseres også ulik grad av hva som anses som "rimelig vederlag".

Når den utvidede § 14 i dyrehelsepersonelloven trer i kraft vil myndighetene få fullmakt til å fastsette forskrift om "når øyeblikkelig hjelp er påtrengende nødvendig, hva som er nødvendig hjelp, passende godtgjørelse og om andre vilkår for godtgjørelse etter denne bestemmelsen". Det positive i dette er at det vil kunne bidra til en enhetlig forvaltningspraksis i hele landet. På den annen side er det rimelig grunn til å anta at styringsverket av budsjettmessige hensyn i denne sammenheng vil definere "nødvendig behandling" til kun å omfatte avliving av dyret og at de vil fastsette en "passende godtgjørelse" for dette til et nivå som ligger under det som veterinærene beregner seg i sin praksis ellers.

En slik forvaltningspraksis vil reise flere prinsipielle spørsmål, bl a:

- Vil det være forenelig med folkeretten at en gruppe borgere (veterinærene) gis en plikt til å yte bistand og samtidig blir godtgjort etter satser fastsatt av den beordrende part?
- Er det forenelig med bestemmelsene i den nye dyrevelferdsloven som slår fast at dyr har egenverdi, at det offentliges ansvar ved behandling som omtalt i dette brevet begrenses til avliving dersom det ut fra en veterinærfaglig vurdering er fullt mulig og velferdsmessig forsvarlig å restituere dyret?
- Hvordan skal publikum og veterinærer forholde seg til skadde individer av villlevende arter? Noen av disse har i tillegg til sin egenverdi en ekstra verdi for samfunnet fordi de tilhører en vernet (utrydningstruet) art, f eks ulv eller store rovfugler. Skal disse avlives eller skal de forsøkes reddet for å settes ut i naturen igjen? Hvordan stiller dette seg for

eksempel i forhold til de offentlig betalte aksjonene som iverksettes ved behandling av oljeskadde sjøfugler? Skal tiltak som iverksettes av en myndighet (Direktoratet for naturforvaltning) ha annen status i forhold til loven enn tiltak som iverksettes av kyndig fagperson (veterinær)?

- Hvordan skal veterinærene forholde seg dersom en identifisert eier ikke kan eller vil betale for seg og behandlingen allerede er utført? Vil staten også her bare dekke sin fastsatte godtgjøring for avliving? Veterinærenes hjelpeplikt gjør at det er vanskelig å avvise en pasient som trenger øyeblikkelig hjelp og hvor eier ikke betaler på forskudd.

Norske veterinærer erkjenner sitt ansvar og stiller lojalt opp for å hjelpe syke, skadde eller hjelpeløse dyr. Den norske veterinærforening innser også at det offentliges økonomiske ansvar må ha en øvre grense. Men dersom statens svar på et sykt, skadd eller hjelpeløst dyr hvor det ikke finnes noen eier eller eier ikke kan identifiseres kategorisk er avliving så er dette neppe i tråd med den alminnelige oppfatning av rimelighet og forventning til hjelpeplikten.

Den norske veterinærforening vil gjerne bidra til at vi i Norge får en forvaltningspraksis som står i forhold til intensjonen i den nye dyrevelferdsloven om å fremme god dyrevelferd og respekt for dyr, i lys av at dyr tilkjennes egenverdi. Et krav om obligatorisk merking av hunder og katter vil trolig gjøre det lettere å oppspore eiere, men problemstillingen vil ikke bli borte. Veterinærene savner klare og enhetlige retningslinjer for hvordan vi, og publikum for øvrig, i praksis skal forholde oss når eier er ukjent eller det gjelder et vilt dyr. Vi ber derfor om å bli tatt med på råd når nye forskrifter skal fastsettes.

Med vennlig hilsen
Den norske veterinærforening

Marie Modal
President

Hans Petter Bugge
Generalsekretær

Sendeliste

Stortingets næringskomité
Landbruks- og matdepartementet
Miljøverndepartementet
Mattilsynet
Direktoratet for naturforvaltning
Dyrevernalliansen
Dyrebeskyttelsen
KS
Norges bondelag
Norsk bonde- og småbrukarlag
Norsk kennelklubb
Norske rasekatters riksforbund
Det norske travselskap
Jockeyklubben
Norges rytterforbund
Animalia